

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXI. De decretis Synodi: qualiter Arium & socios damnavit,
librosque ejus combussit: & de Episcopis qui Synodo consentire noluerunt.
Item de Paschae constitutione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ᾧ ἀφ' ἑαυτοῦ δὲ καὶ φίλων καὶ τῶν
τοιαῦτα ἐπιστημόνων, οἷα ὃ μύσαις καὶ μν-
σαγωγῶσι μόνοις δεῖνα λέγειν καὶ ἀκούειν
ἰσηγομιῶν ἐπιήνεσα τῶν βουλλῶν· ἐγὼ
ἀπεικός καὶ τῶν ἀμνητῶν πῶς τῶδε τῆ
βίβλῳ ἐβλήθην· ὡς ἐν δὲ τῷ ἀπορή-
των ἄχρη σιωπᾶν ἀποκεντράμενον· ὡς
μηδὲ πᾶμπαν ἀγνοεῖν τὰ δόξαντα τῆ συν-
όδῳ.

apponendum esse. Sed eum quidam ex
amicis, viri pii & harum rerum notitia
præditi fuissent mihi, ut ea quidem
quæ à folis initiatis ac sacerdotibus dici
audiri que fas est, silentio involverem,
eorum consilium probavi. Quippe ve-
risimile est, quosdam sacramentis fidei
nostræ minime initiatos, hunc librum
lecturos esse. Verum occultatis à me,
quantum fieri potuit, arcanis quæ re-
ticenda sunt, ne lectores ea quæ à Con-
cilio decreta sunt penitus ignorent.

Κεφ. κα΄.

B CAPUT XXI.

Περὶ τῶν ἀ ἐκράσαν ἢ ἀρεῖν σύνδοσ· καὶ ὡς κατέδικασε τὸς
ἐξ ἀρεῖν, καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶ κατέκαυσε· καὶ πρὸς
τῶν μὴ θέλων ἀρεῖν συμφωνῆσαι τῆ συνόδῳ ἀρχιερέων,
καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τῆ παύσεως.

De decretis Synodi: qualiter Arium & socios
damnavit, librosque ejus combussit: & de Epi-
scopis qui Synodo consentire noluerunt.
Item de Pascha constitutione.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν μὲν υἱὸν ὁμοῦσιον εἶναι
τῷ πατρὶ ἀπεφίνατό· τὸς ὃ λέ-
γοῦσιν ὡς πῶς ὅτε ὁμοῦσιον, καὶ πρὸς Ἰου-
δῆν ὁμοῦσιον, καὶ ὅτι ἐξ ὁμοῦσιον ἐγένετο, ἢ
ἐξ ἑτέρας ὑποστάσεως ἢ ἐσσίας, ἢ τρεπλὸν ἢ
ἀλλοίωτον, ἀπεκήρυξαν, καὶ τῆς καθόλου
ἐκκλησίας ἀλλοίως ἐψηφίσαντο ταύτῳ·
τὴν γε φιλίαν ἐπιήνεσαν δὲ ὁμοῦσιον τε ὁ νικη-
θείας καὶ θεόγνου· ὁ νικαίως, μάριος τε ὁ
χαλκηδόνου καὶ παλέρφου· ὁ σκυθο-
πόλεως, καὶ σεκάνδου· ὁ πολεμαίδου τῆς
λίβης· δὲ ὁ παμφίλιος μικρὸν
ἐπιήνεσαν, ἐπέσκέψατο ταύτῳ καὶ ἐπιήνεσαν
ἢ τῆ συνόδου ἀπεκήρυξαν ἀρεῖν καὶ τὸς ὁμοῦσιον
ἀπὸ φρονεῖν, ἀλεξανδρείας τε μὴ ἐπιβαί-
ναι αὐτὸν ἐψηφίσαντο· ἐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὰς
λέξεις τῆς αὐτῆς δόξης ἀπεκήρυξαν, καὶ τὸ βι-
βλῶν ὁ παρὶ ταύτης συντάξας θαλείαν ἐπέ-
γραψεν· τὰς ὃ τὴ συντάγματι, ὡς ἐπευθό-
μιον, ἐγὼ ἐν ἐτυχον, διαλελυμένον ἐστὶ ὁ χα-
ρακτῆρ, ὡς ἐμφερῆς εἶναι τῆ χαυνοτήτι τοῖς
σὺν ἀρεῖν ἀσμασιν· ἰστέον μὲν οἱ, ὡς τῆ δόξης
καταμάρτυρε ἐστὶ ἐν τῷ, ἕτε ὑπεγράψαν δὲ ὁ
εἰ· ὁ νικηθείας καὶ θεόγνου· ὁ νικαίως,
καὶ περὶ τῆ γε φιλί τῆς πίσεως συναυσεσάντες.
ὁ δὲ βασιλεὺς ἀρεῖν μὲν ὑπεροείω φυγῆ
ἐνημίωσεν τοῖς παναρχῆ ἐπισκόποις καὶ λαοῖς
νομοθεσίον ἐγράψεν, ἀσεβεῖς ἠγεῖσθαι αὐτὸν
τὸς τὸς αὐτῆ ὁμοφρονίας, καὶ πῶς ἐπὶ τῶν

Sciendum est Episcopus definitivisse,
Filium Patri consubstantialem esse:
eos vero qui dicunt fuit eum non esset,
& antequam fieret non erat, & quod de
non exstantibus factus est, aut ex alia
hypostasi vel substantia; aut quod con-
versioni ac mutationi obnoxius sit Filius
Dei, excommunicasse & ab Ecclesia
Catholica alienos pronuntiasse. Hanc
porro fidei conscriptionem approbarunt
Eusebius Nicomedie, Theognis Nicæe,
Maris Chalcedonis, Patrophilus Scytho-
poleos & Secundus Ptolemaidis quæ in
Libya est Episcopus. Eusebius autem
Pamphili cum aliquantulum hæsitavisset,
eam expendit, suaque sententia com-
probavit. Arius vero & qui idem cum
illo sentiebant, excommunicati sunt à
Synodo: interdictumque est Ario ne
Alexandriam ingrederetur. Sed & verba
quibus opinionem suam explicabat, &
librum de eodem argumento composi-
tum, quem ille Thalian inscripserat,
condemnarunt. Hujus porro libri stylus,
quemadmodum audivi, neque enim
ipse legi, mollis est ac dissolutus, ita ut
simillimus sit Sotadis canticis. Scien-
dum tamen est, Eusebium Episcopum
Nicomedie & Theognium Nicæe, de-
positioni Arii nec consensisse omnino nec
subscripsisse, licet expositioni fidei con-
sentium præbuisset. At vero Imperator
Arius in exilium relegavit: & ad
omnes omnium civitatum Episcopos ac
populos edictum misit, jubens, ut tam
Arius, quam sectatores illius pro impiis

haberentur, & si quod illorum scriptum A inventum esset, traderetur incendio: ita ut nec ipsius, nec dogmatis ab illo inventi monumentum ullum relinqueretur. Quod & quis hujusmodi scriptum occultare deprehensus fuisset, nec statim in medium proferens illud combussisset, morte & capitali supplicio eum mulctari præcepit. Multas quoque alias per singulas civitates direxit Epistolas, contra Arium & eos qui idem cum illo sentiebant. Et Eusebium quidem ac Theognium ex civitatibus in quibus erant Episcopi, exulare iussit. Ecclesiæ vero Nicomedienfis & Nicænsis scripsit, ut fidem quæ à Synodo tradita fuerat constanter retinerent: utque orthodoxos eligerent Episcopos, eisque obtemperarent, illos vero oblivioni traderent. Si qui autem istos laudare aut opinioni illorum consentire vellent, in eos se animadvertendum minatus est. Porro in iisdem literis, alia quoque de causa in defensum se esse Eusebio significavit, eo quod antea tyranni partibus favisset, sibi quoque ipsi insidias struxisset. Harum igitur imperialium literarum auctoritate, Eusebius ac Theognius Ecclesiis suis eiectioni sunt. Ac Nicomedienfis quidem Ecclesiæ Episcopatum Amphion: Nicæna vero Chrestus suscepit. Post terminatam controversiam de Doctrina fidei, placuit Synodo, ut omnes festum Paschale uno eodemque die celebrarent.

δέναι εἰ τι αὐτῶν διείσοικο δόγμα, μα, ὡς τε μή τε αὐτῶν, μή τε τῶ δόγματι εἰσηγήσασθε. τὸ μνημα φέρεσθαι εἰ δὲ τις φωραθῆν κρύπτων, καὶ μὴ τῶ διαχρημα καταμύσας εμπρήση, θάνατον ἐναι τῶν μίαν, ἔ τιμωρίαν εἰς κεφαλῶν καὶ ἀλλας δὲ κτλ τῶ ὅλῳ ἐπιστολὰς διεπέμψασθε, καὶ δρῆς καὶ τῶν ὁμοδόξων αὐτῶν: εὐσεβῶν δὲ καὶ θεόγων, φεύγειν προσέταξεν ἄς ἐπισκόπου τῶ ὅλῳ: τῆ δὲ νικομηδεῶν ἐκκλησία ἐγραψεν, ἔχεσθαι τῆς πίστεως ἡν ἡ σύνοδος παρέδωκεν ὀρθοδόξως ἡ τῶ ὅλῳ λέσθαι ἐπισκόπους, καὶ τέτοις παιδεύει τῶν δὲ λήθη τῶ διαδέναι τῶ μνημῶν τῶ δὲ ἐπανεῖν ἡ τῶ αὐτῶν φρονεῖν ἐπιχρησῆς, ἡ πείλησε τιμωρεῖσθαι ὅν τέτοις δὲ τῶν γεμίμασι καὶ ἀλλως ἀπεχθάνεσθαι τῶν εὐσεβῶν ἐδήλου, ὡς πρῶτον ἡ δὲ τῶ τῶ ῥήνῃ φρονήσαντα, καὶ αὐτῶ ἐπιστολῶν σαύλα κτλ ταῦτα μὲν ἐν τῶ τῶ βασιλεὺς γεμίματα, ἀφῆρέθησαν ὡν εἶχον ἐκκλησιῶν εὐσεβῶς τε καὶ θεόγων τῶ τῶ βασιλεὺς δὲ τῶ νικομηδεῶν ἀμφίῶν χριστῶ δὲ τῶ νίκαιαν πασαμένης δὲ τῶ ἐπι τῶ δόγματι ζήσησεως, ἔδ ὅξε τῶ συνόδῳ καὶ τῶ παχαλίῳ ἐορῆν ἀπαλλασκτῶ τῶ αὐτῶν τελεῖν καίρην.

C A P. XXII.

Κεφ. κβ.

Qualiter Imperator Acesium quoque Novatianorum Episcopum ad Nicanam Synodum vocaverit.

Ὅτι καὶ ἀείσειν τὸν τῶν ναυατιαῶν ἐπίσκοπον, εἰ τῶ τῶ συνόδῳ ἐ βασιλεὺς μετῆκαλῆσται.

Fertur porro Imperatorem, cum omnium Christianorum consuleret concordia, Acesium quoque Novatianorum Episcopum ad Synodum evocasse: eique regulam fidei & definitionem de festo Paschali ostendisse, Episcoporum subscriptionibus jam firmatam: ac simul interrogasse, num & ipse iis consentiret. Acesium vero respondisse, nihil novi definitum esse; & approbasse ea quæ à Synodo decreta fuerant: siquidem ipse ab initio ita credendum esse accepisset, diemque festum ita celebrandum. Tum Imperator: Cur ergo, inquit, cum

Λεγαῖν δὲ τὸν βασιλέα τῆς πάλῃ τῶ ἡστανῶν ὁμονοίας προνοεῖν, καὶ ἀείσειν ὅς ἐπίσκοπος ἦν τῆς ναυατιαῶν ἐκκλησίας ἐπὶ τῶ συνόδῳ καλέσαι. Ἐ τὸν αὐτῶ τῶ σεως ἔ τῆς ἐορῆς ἐπιδείξει ὄρον, ἡ δὲ τῶ βασιλεὺς τῶ τῶ ἐπισκόπων ὑπογραφαῶν τῶν δὲ αὐτῶν τε εἰ καὶ αὐτῶ τέτοις συνασπῆ τῶ φῆναι, μὴ δὲν ὡλεῖσθαι κακῶν, καὶ ἐπαρῆσαι τὸ τῶ συνόδῳ δόξαν: ἐ τῶ καὶ αὐτῶ δὲ χρῆς παρεληφέναι τῶ τῶν τε καὶ τῶ τῶ τῶν, ἔ φη ὁ βασιλεὺς, ὁμο